

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Σ. ΣΚΙΠΗ : **‘Η «Άγία Βαρβάρα»**.
‘Η «Νέα Δραματική Σχολή», την όποία διευθύνει ό κ. Σ. Καραντινός, μέ τή διδασκαλία τής «Άγίας Βαρβάρας» πού έδωσε πριν από λίγες μέρες στά «Όλύμπια», τιμώντας τά 35 χρόνια του Σκίπη, απέδειξε ότι έχει άπολύτως ξεκαθαρισμένες και σωστές άπόψεις για τή μεγάλη άποστολή του θεάτρου. Γιατί, εύθως έξ άρχής άς τό όμολογήσουμε, τό θέατρο στον τόπο μας δέν έχει βρεί τον άληθινό του δρόμο, έξαρτώντας τήν έρμηνεία του κάθε έργου από τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του, ένώ μιά πρέπει νάναι ή κεντρική γραμμή, πάνω στην όποία όφείλει νά βαδίζει—ή γραμμή πού οι πρωτοπόροι του έχάραξαν, άποσπώντας το όλοκληρωτικά από τό ρεαλισμό.

‘Ο σκηνοθέτης κ. Σ. Καραντινός έδωσε προχθές δυό μάχες συγχρόνως, και βγήκε κι’ από τις δυό νικητής. Άνέσυρε πρώτα από τήν άφάνεια, όπου ήταν ριγμένο από τήν περίφημη νεοελληνική νοοτροπία, ένα έργο άναμφισβήτητα άρτιο σκηνικά και τό δίδαξε κατόπι κατά ένα τρόπο άξιοθαύμαστο. Μέ μιά σκηνογραφική αντίληψη όλωσδιόλου λιτόγραμμη, μέ κοστούμια άπλά, μέ κινήσεις των ήθοποιών μετρημένες και σοφά ύπολογισμένες, και πρό παντός

μέ μιάν άρθρωση κι’ ένα χρωματισμό τής φωνής άρμονικά δεμένο μέ τήν ούσία του δράματος, δημιουργήθηκε ή ειδική εκείνη άτμόσφαιρα πού είχαν ανάγκη τά πρόσωπα τής «Άγίας Βαρβάρας» για νάναπνεύσουν άνετα.

‘Ο ήρωας του έργου, ό όνειροπαρμένος Στέργιος, κατάφερε νά συγκινήσει μέ τήν παλλόμενη φωνή του και πρό παντός μέ τό «ίδανικό» του πού είναι νά χτίσει τήν έκκλησία τής «Άγίας Βαρβάρας», όπως δήποτε, άψηφώντας τά πάντα. ‘Η σκηνή τής συνομιλίας μέ τον πατέρα του και τό φίλο του τον Άντρέα, ή σκηνή τής συνάντησής του μέ τή Χρυσούλα, ή σκηνή όπου όραματίζεται μέρα-μεσημέρι, συνεπαρμένος καθώς είναι από τήν ιδέα πού τον φλογίζει, ή σκηνή του συγκλονιστικού άποχωρισμού του από τήν άγαπημένη του, και τέλος ή σκηνή τής θριαμβικής έπιστροφής του πού τήν πληρώνει όμως μέ τήν ίδια του τή ζωή, όλες, ήσαν άποδοσμένες κατά τον καλύτερο τρόπο. ‘Ο κ. Φωτιάδης δίκαια καταχειροκροτήθηκε, καθώς δίκαια επίσης καταχειροτηθηκαν όλοι οι νεαροί ήθοποιοί και ιδιαιτέρως ή δ. Μάχη Σανταμούρη (Χρυσούλα), πού ήταν μιά πραγματικά πονεμένη παρθένα μέσα στον άγνό έρωτά της, ή δ. Μ. Γιαννακοπούλου (Ντουντού), όλο δροσιά και ζωή, ή δ. Σοφία Τριανταφύλλου (Ρούσσα) κι’ ό κ. Τασιανής (Άντρέας), σωστό χωριατόπαιδο μέ βροντερή φωνή και μ’ άδολα αισθήματα φιλίας.

‘Ο κ. Καραντινός πού έτίμησε κατά τον πιό πανηγυρικό τρόπο τά 35 χρόνια του ποιητή Σκίπη, φάνέρωσε έξαιρετικές σκηνοθετικές ικανότητες και γι’ αυτό πρέπει ή προσπάθειά του νά γίνει εύρύτερα γνωστή—μιά προσπάθεια, από τήν όποία έχει νά ώφεληθεί τό νεοελληνικό θέατρο άνυπολόγιστα.

Ο ΘΕΑΤΗΣ